

ille ab omnibus iis, quae de se apud Coccium jactata fuerant. Ego vero annotationes tuas in Plinium damnare nullo modo possum: nec, si possem, volo: neutrum enim modestia & candore meo facerem. Sed ut verum factar, Hermolaus in suis Plinianis *Castigationibus*, nomine suppresso, Coccum saepius carpit: quod effecit, ut ille in Barbarum acriter inventus, qui jam tamen anno M. CCCC. LXXXIII. e vivis excesserat, haec ad Palladium Fuscum scriberet (a): *Novas in Plinium observationes nec habeo, nec habere cupio: quippe quae tantum in me stomachi attulerunt, quantum a nullo inimicorum umquam expectasssem: etenim, dum ea quae in Plinium scripsi, labefactare vult illarum auctōr, omnes ingenii sui vires non solum exercuit, sed perdidit.* Tu optimus eris judex, quam frigide omnia dicantur: quod utinam illi longior vita contigisset, ut quae majore stomacho quam iudicio in nos scripserat, ex nostra defensione mutare potuisset, &c. adeo sui impotens animus transversos homines rapit, etiam eos qui aliis prudentia doctrinaque praecellunt. Ceterum hanc Sabellicus *Apologiam* adversus Hermolaum neque umquam protulit in publicum, neque prolaturum se ait, ad amicum Fuscum scribens (b): *Misiſsem ad te defensionem cum recriminatione plurium locorum nisi impie ruderer mihi facere, si eum laceſſerem, qui in humanis desit esse. Marinus Becichemus, Scodrensis, auctori nostro coaevus, politioris literaturae Brixiae primum, tum Venetiis & Patavii professor valde insignis, Collētanearum volumen edidit in primum naturalis Plinianae historiae librum: is, ubi Senatum Brixianum ante justum operis initium alloquitur, eos enumerans qui eam historiam suis curis illustrarunt, tertio loco Sabellicum etiamtum viventem recenset. Ego vero quos praecursores in hujus historici campo habui, & omnibus gratias habeo, in primisque Policiano viro rarissimo, Barbaroque Hermolao, cuius nihil minus fuit quam barbarum: quorum intempestivum fatum Musarum chorus luxit: nec non M. A. meo Sabellico, scriptori eloquentissimo, eruditissimoque Beroaldo: qui ambo Dei munere virunt, & ad hoc vivunt, ut atatem nostram perillustrent.*

Sub idem tempus quam diligentissime Valerium Maximum emendavit Sabellicus, qui una cum Oliverii Arzignanensis interpretatione & commentariis impressus est Venetiis in fol. hoc eodem anno M. CCCC. LXXXVIII. & deinde iterum annis M. CCCC. LXXXI. & M. CCCC. LXXXIII.

Altero post anno, nempe M. CCCC. LXXXX. impressa item Venetiis est in fol. ejus in *Suetonium paraphrasis* una cum annotationibus. Prodiit haec iterum Basileae: Lutetiae vero Sebastianus Cramoisy celebrem Suetonii editionem hac eadem locupletavit, quemadmodum etiam Caſauboni *Animadverſionibus*, aliorumque doctorum hominum *Notis*. Ibi Sabellici *paraphrasis* a pag. 969. ad 1274. producta, verbis illis clauditur: *Habes inclyte Annibal Bentivole Annotamenta in Caesares duodecim Suetonii Tranquilli, quibus obscurior illius lectio pro virili parte per nos enodata explicatur. Superest, ut qui meo fortassis nomine a legendō resilient, hi, tuo nomine pelleſti, ad perlegendum appetenter accurrant. Recte hic monet Nicodemus (c), verba ea quae Coccianae paraphrasī subjicit editor Parisiensis, restituenda esse Commentariis in Suetonium Beroaldi majoris, ab ipso quippe inscriptis Hannibali Bentivolio; nam Paraphrasim suam Augustino Barbadico Principi Sabellicus inscribit. De hoc opere sententiam illam tulit Joannes-Henricus Boeclerus in *Bibliographia critica* pag. 416. Lipsiensis editionis, sumtibus heredum Jo. Grossi, M.DCC.XV. in 8. de iis loquens, quorum cu-*

(a) Epif. lib.
VI.

(b) Ibid.

1490

(c) In additionibus ad Neapolitanam Toppii Biblioth. p. 164. col. 2.